

Anna és a ludak

Egyszer volt, hol nem volt még az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, élt egyszer egy tyúk, Anna. Otthona egy gyönyörű tanya volt, ahol békében élt együtt a többi baromfival, a gazdával és a gazdasszonnyal.

Már tojás kora óta erre vágyott: egyszerű élet és sok igaz barát. Ráadásul még egy sikeres kereskedelmi vállalkozás büszke tulajdonosnőjének is mondhatta magát. Történetünk kezdetén éppen legjobb barátnőjének, Rékának kereste az általa megrendelt árpamagvakat. Különös figyelmet igénylő munka volt ez, tehát teljesen elmerült a kapirgálásban. Ekkor véletlenül a libák területére tévedt, ami igazából nem is lett volna baj, hiszen jó barátok voltak, gyakran jártak el a tanya szélén található mezőhöz inyencségek után kutatva. De éppen a hírhedt Ludisták jöttek vele szemben, akik nem a kedvességükről voltak ismertek. Ők voltak a baromfiudvar rettegett maffiája. Legendák terjengtek titkos gyűléseikről, kegyetlenségükről és a soha nem látott vezetőjükről, akit istenként tisztelnek. Félelmetességük és hatalmuk teljes tudatában közeledtek felé, iszonyú lassúsággal. Metsző gúny és önhittség áradt még a lépteikből is.

Anna nem akart bajt, ezért, mint mindig, most is szemlesütve próbálta meg őket kikerülni. Általában észre sem vették, hiszen ő csak egy volt a sok unalmas, tyúkeszű semmirekellő közül. A libák gágogva elhaladtak mellette, mire egy megkönnyebbült sóhaj tört ki belőle. Hálás volt a szerencséjéért. Igyekezett minél hamarabb olyan messze kerülni a veszélytől, amennyire csak lehetséges. De mikor már szinte biztonságban érezte magát, akkor – a mai napig nem tudja, miért –, a Ludisták megfordultak, és elkezdtek követni. Hallotta kiáltásukat, gúnyos kacajukat és félelmetes gyorsasággal közeledő lépteiket. Ekkor már tudta, hogy utol fogják érni, bármit is tesz. Ez pár percen belül meg is történt. Megbénította a félelem. A libák körülállták és elkezdtek lökdösni, miközben kigúnyolták a tollait, a buta kotkodácsolását és a tyúkeszét. Leginkább a csőrét sértegették: „Milyen nagy és otromba”, mondták. Ő pedig csak sírt és sírt megállás nélkül. Nem mozdult, nem próbált menekülni. Már-már el is hitte, amit mondtak, és elkezdte úgy érezni, hogy megérdemli mindezt, hiszen ő csak egy haszontalan, rusnya valami, akinek nincs joga, hogy baromfinak mondhassa magát.

Maga sem tudja, honnan merített erőt, de Anna nem tört meg, és amint lehetősége nyílt rá, kisurrant a libák közül és tyúkhálálában elrohant az egyetlen élőlényhez, akiben teljes mértékben megbízott, Rékához. Bokrok alatt kúszott át, odúkbán lapult meg és teljes erőből futott, így csodák-csodájára el is jutott az úti céljához. De lehet, hogy csupán szerencséje volt, vagy a Ludisták játszani akartak vele.

Nem sokkal a naplemente után ért oda a tyúkólhoz, ahol szívélyesen fogadták. Nem akarta, hogy a barátnője bajba kerüljön, ezért nem mondta el, hogy mi is történt vele, úgy tett, mint hogyha csak látogatóba jött volna, amit gyakran meg is tett a meleg nyári napokon. De miközben próbált a szokásos témákról – a szingli kakas, a nevetlen csirkék, stb. – trécelni, végig azon járt az esze, hogy vajon mi kellene tennie.

Már éppen félbe akarta szakítani Rékát, aki éppen a legújabb pletykát ecsetelte kimerítő részletességgel, amikor zajt hallott kívülről. Először azt hitte, hogy csak a képzelete játszik vele. Nem tudta, mit tehetne, de hogy mentse a menthetőt, legalább a barátnőjét meg akarta kímélni a megaláztatástól. De mire rávette volna, hogy elbújjon a hálószobában, a libák betörték. Nem volt mit tenni, csak egy kijárat volt. Azt hitték, itt a vég.

„Majd adok én nektek!” – hallatszott hirtelen odakintről. Csodák csodája, a gazdaasszony éppen akkor ment összeszedni a tojásokat és meghallotta, mire készülnek a Ludisták. Megragadta a főludista nyakát és elcipelte pörköltnek. Ismét béke költözött a baromfiudvarba.

Bárcsak mindig ilyen egyszerű lenne, nem igaz? Itt a vége, fuss el véle!

Király Enikő